

havde foretaget i det Lovforslag, Folketinget havde vedtaget — enkelte af dem var ret væsentlige —, og jeg udtalte allerede da, at paa en Del af disse Punkter kunde man temmelig sikkert meget vanskeligt komme tilbage til Folketingets Affattelse. Jeg udtalte dette, fordi hele Landstinget for enkelte af Ændringernes Vedkommende stod fuldkomment enigt, i alt Fald tilsyneladende. Saaledes havde Landstinget udeladt Enkemændene af Lovforslaget. Som Folketinget havde vedtaget det, skulde der jo ikke alene gives Understøttelse til Børn af Enker, men ogsaa til Børn af fattige Enkemænd, og vi mente at have en meget god Begrundelse derfor, idet vi jo alle ved, at der rundt omkring sidder en Del fattige Enkemænd, der i samme Grad som de fattige Enker, om ikke i endnu højere Grad, er i Trang og Nød, ligesom det finansielt set ikke vilde spille nogen betydelig Rolle, om de kom med, fordi Antallet af dem og deres Børn er ret forsvindende i Sammenligning med Antallet af Enkerne og deres Børn. Men her er netop et Punkt, hvor Landstinget stod enigt. Derfor var det os ret hurtigt klart, at man i alt Fald paa dette Punkt vanskeligt kunde naa tilbage til en Affattelse, hvorved Enkemændene kom med ind under Loven.

Den anden vigtige Ændring, jeg havde Lejlighed til at omtale, var den mest betydningsfulde af alle de Ændringer, der overhovedet er foretagne, idet den indførte faste Takster. Vi saa med Beklagelse, at man havde samlet et betydeligt Flertal i Landstinget om de faste Takster, idet vi nemlig nærrede og fremdeles nærer den Anskuelse, at det vilde have været det rigtige at fastholde det frie Skøn. Livet har jo saa mange Former, at det er meget vanskeligt for ikke at sige ganske umuligt for Lovgivningsmagten altid at bestemme, i hvilke Tilfælde der er Trang til Stede, og, hvis det findes at være Tilfældet, hvor stor en Understøttelse der da skal gives. Det er derfor, vi har været noget imod at gaa ind paa de faste Takster, der imidlertid fra anden Side er blevet fastholdt med stor Styrke. De findes derfor ogsaa i den Indstilling, vi nu behandler, men der er dog det at bemærke, at disse faste Takster ikke er saa ganske lidt eller i alt Fald noget modificerede i den Retning, vi har ønsket. § 1 omhandler bl. a., i hvilke Tilfælde en Enke maa anses for at være trængende. En Enke, der ikke har mere end $\frac{2}{3}$ af den Indtægt, der

er fritaget for Statsskat i de enkelte Kommuner, henholdsvis 600 Kr. paa Landet, 700 i Købstæder og 800 i København plus 100 Kr. for hvert Barn under 14 Aar, maa i de allerfleste Tilfælde anses for at være trængende. Desuden kan hun eje 4,000 Kr. plus 500 Kr. for hvert Barn under 14 Aar. De, der er over denne Grænse, skal ikke under nogen Omstændigheder være i Stand til at komme ind under Loven. Her vilde vi meget gerne have opretholdt det frie Skøn, saa meget mere, som dette i alt Fald for Indtægtens Vedkommende alligevel til syvende og sidst bliver det afgørende. Jeg gad nok vide, om man i ret mange Tilfælde, hvor en lille næringsdrivendes Hustru sidder tilbage, vil være i Stand til at afgøre, hvor meget hun i det hele vil kunne faa at leve af, eller hvor stor Indtægt en Arbejders Hustru har. Der vil i Virkeligheden med Hensyn til Indkomsten blive udøvet et Skøn, naar man skal beregne, hvad vedkommende kan faa at leve af. Med Hensyn til Formuen er Sagen naturligvis en anden, idet man jo ret bestemt kan opgøre, hvor stor Formue vedkommende Enke har. Vi vilde, som sagt, helst have opretholdt det frie Skøn, men det har ikke kunnet lade sig gøre. Derfor har vi faaet disse Formue- og Indtægtsgrænser. Lad mig da sige ganske kort, at de, der har mere end den Indtægt eller ejer mere end den Formue, der er fastsat i Lovforslaget, og som jeg nu lige har nævnt, under ingen Omstændigheder skal komme ind under Loven; derimod skal de, hvis Indtægt og Formue falder under disse Grænser, i de allerfleste Tilfælde have den fulde Understøttelse, det vil sige 100 Kr. for Børn indtil 2 Aar 80 for hvert Barn fra 2 indtil 12 Aar og 60 for hvert Barn mellem 12 og 14 Aar; Kommunalbestyrelsen skal dog have Lov til at skønne over, om der undtagelsesvis under særlige Omstændigheder er Grund til at fravige Bestemmelsen om, at det fulde Beløb skal udredes. I saadanne Tilfælde har Kommunalbestyrelsen Ret til at skønne over, om Halvdelen af de nævnte Beløb vil være passende, eller om der i det hele ikke maa siges at være saadanne Forhold til Stede i det paagældende Hjem, at vedkommende ikke kan anses for at være trængende. Man vil altsaa forstaa, at det kun er i Undtagelsestilfælde, som der udtrykkeligt staar i Ændringsforslaget, og naar særlige Omstændigheder er til Stede, at et saadant Skøn kan udøves. Jeg skal — i alt Fald i dette Øjeblik — ikke komme ind